, I
Titlul original al cărţii:
Worlds Apart
William MacDonald
Gospel Folio Press
PO Box 2041, Grand Rapids, MI 49501-2041
Copyright © 1993 William MacDonald
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACDONALD, WILLIAM
Lumi diferite / William MacDonald ; trad.: Gabriela Mureşan de Bort; ed.: Estera Chelaru. - Oradea : Editura Fundaţiei Lampadarul de Aur, 2006
ISBN (10) 973-99651-9-9 ; ISBN (13) 978-973-99651-9-4
I. Mureşan de Bort, Gabriela (trad.)
II. Chelaru, Estera (ed.) 2
Consilier editorial Hubert Emerich.
Copyright © Lampadarul de Aur 2007.

Cuprins

Prefaţă.....5
1 Lumea: o împărăţie a întunericului.....7
2 împărăţia care contează.....10
3 împăratul rău al lumii.....11
4 Regele Isus!.....14
5 Cetăţenii lumii.....15
6 Cetăţenii împărăţiei sfinte.....16
7 Ceea ce oferă lumea.....23
8 Toate, plus cerul.....25
9 Diferitele feţe ale lumii.....28
10 Două înţelepciuni: contraste vii.....35
UModusoperandi.....40
12 Armele luptei noastre.....:.....41
13 Onorurile goale ale lumii.....43
14 Onoruri care contează.....44
15 Omul lumii.....48
16 Omul lui Dumnezeu.....50
17 Dar în ceea ce priveşte domeniul social?.....52
18Concluzii.....56
Note finale.....59

Prefaţă

Lucrurile se simplifică în mare măsură îndată ce ne dăm seama că, în mod fundamental, există doar două împărăţii. Există împărăţia pe care Biblia o numeşte „ lumea " şi există împărăţia lui Dumnezeu, numită şi împărăţia Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. Acestea sunt lumi diferite.

1

Lumea: o împărăţie a întunericului

Când vorbim despre lume în acest sens, nu ne referim la planeta Pământ pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca locuinţă temporară. Nici la lumea naturii pe care Dumnezeu ne-a dat-o spre bucuria noastră. Şi, în mod sigur, nu la lume ca populaţie de oameni, pe care Dumnezeu aşteaptă să-i iubim ca şi El *(Ioan 3:16).* Atunci la ce ne referim?

Lumea este civilizaţia pe care a construit-o omul pentru a-şi satisface dorinţele fără Dumnezeu. Nu doar o lume independentă de Dumnezeu, dar şi opusă Lui. Sistemul lumii se bazează pe principii greşite şi promovează valori false. Este, în mare măsură, egocentric. Averea, puterea şi sexul sunt aspectele centrale din cultura sa. „întreaga civilizaţie fără Dumnezeu, de la început, a fost pecetluită cu blestemul Său; şi, ceea ce oamenii numesc îmbunătăţire şi invenţii şi progres, fără Dumnezeu înseamnă, pur şi simplu, ridicarea turnului Babei, esenţialmente idolatrie şi centru al glorificării de sine."[1]

întreaga societate este insuflată şi alimentată cu energie de către Satan. Aşa cum îngerii sfinţi sunt păzitorii oamenilor lui Dumnezeu, tot aşa puterile demonice sunt active în treburile imperiului răului.

Un spectacol gol

în realitate, lumea este goala. Este o faţadă. Este o glumă de prost gust. Nimic din ce are ea de oferit nu poate satisface sufletul

omului. O carte întreagă a Bibliei - *Eclesiastul* - este dedicată expunerii vanităţii vieţii lumii de sub soare. Malcolm Muggeridge şi-a dat seama de acest lucru; el a scris: „Viaţa umană, am ajuns să cunosc, în toate manifestările ei publice şi colective este numai teatru, şi încă o melodramă foarte ieftină."[2]

Altcineva a spus: „Calea lumii este simularea; împărăţia este realitatea eternă." Oamenii din lume încearcă să scoată din ea mai mult decât există în realitate.

Şi totuşi, este foarte atractivă pentru oameni. Se prezintă pe sine însăşi ca *summum bonum* - cel mai mare bun. Oamenii sunt orbiţi de luminile sale psihedelice, de muzica sa contemporană, de hainele sale senzuale. Fiecare om din ţinutul Marlboro este frumos, are un cal şi se sprijină pe câte o maşină decapotabilă, fermecând sau fiind fermecat de vreo regină a frumuseţii. Este o lume de iluzii, o societate artificială. Strălucire fără substanţă.

Ce este lumescul?

Lumescul este dragostea pentru lucrurile trecătoare. Este tot ce-1 târăşte pe creştin departe de Dumnezeu. O persoană lumească este aceea ale cărei planuri se termină în mormânt. Jowett a spus-o bine: „Lumescul este un spirit, un temperament. Este mai degrabă o atitudine decât o acţiune. Este o poză, o postură... Lumescul este viaţa lipsită de chemare cerească, viaţă fără idealuri, viaţă fără înălţimi. Lumescul nu recunoaşte nimic din chemarea înaltă a lui Dumnezeu la Isus Cristos. Nu este o ţară cu munţi. Este o viaţă orizontală. Lumescul nu are nimic vertical în el. Are ambiţie, nu aspiraţii. Motto-ul său este succesul, nu sfinţenia. Spune totdeauna «înainte», niciodată «în sus». Un bărbat sau o femeie din lume niciodată nu va spune: «îmi ridic ochii spre munţi»"[3].

în anumite cercuri, definiţia lumescului se limitează în mare măsură la băutură, fumat, joc de cărţi, film şi alte activităţi similare. Dar el presupune mai mult decât atât. Dr. Dale scria: „A fi lumesc înseamnă a permite legii superioare căreia îi suntem loiali, gloriilor

şi lucrurilor extraordinare ale acelui univers invizibil care i se relevă credinţei, relaţiilor noastre transcedentale cu Tatăl duhurilor prin Cristos Isus, Domnul nostru, să fie date la o parte de interese inferioare".

„Frate, dacă te întorci să trăieşti o viaţă lumească, trebuie să te întorci la ea prin mormânt, deoarece mormântul zace între trupul lui Cristos, din care tu faci parte, şi lumea care L-a respins. Lumea L-a respins şi noi am fost îngropaţi în Cristos de lumea care urăşte biserica"[4].

Există o limită a răbdării divine faţă cel care încearcă să obţină ce este mai bun din ambele lumi.

împărăţia care contează

în contrast puternic cu toate acestea se află împărăţia Domnului si Mântuitorului nostru Isus Cristos. In acest tărâm, ceea ce este spiritual este mai reliefat decât ceea ce este sufletesc; eternul are valoare mai mare decât temporarul. Plăcerea nu este dispreţuită, ci este căutată în forma sa cea mai pură şi numai de la sursa sa adevărată.

Mi-e sete, dar nu aşa cum mi-a fost odată, De plăcerile inutile ale pământului; Rănile tale, Emanuel, toate îmi interzic Să caut plăcerea mea acolo.

Vederea crucii Tale dragi Mi-a înţărcat inima de la lucruri pământeşti, Şi m-am învăţat să privesc ca zgură Veselia nebunilor şi pompa regilor.

- William Cowper -

în împărăţia lui Cristos averea nu este ceva la care să râvneşti; prosperitatea spirituală este ceea ce, de fapt, contează. împărăţia cerurilor se preocupă de dreptate, pace şi bucurie. Cristos este centrul, nu interesele personale. Totul dobândeşte valoare numai potrivit judecăţii Sale. în timp ce oamenii lumii iubesc banii şi îl stimează mai puţin pe Dumnezeu, supuşii împărăţiei lui Cristos apreciază mai puţin banii şi îl iubesc pe Dumnezeu.

10

Împăratul rău al lumii

Deoarece există numai două împărăţii, aceasta înseamnă neapărat că există numai doi conducători: Satan şi Cristos. Diavolul este monarhul lumii. El este numit domnitorul acestei lumi *{loan 12:31; 14:30; 16:11),* dumnezeul acestui veac (2 *Corinteni 4:4), şi* prinţul puterii văzduhului, duhul care acum lucrează în fiii neascultării *(Efeseni 2:2b).* Apostolul loan ne aminteşte în mod clar că „toată lumea zace în cel rău" (7 *loan 5:19).* Oamenii sunt ţinuţi captivi de el, şi trebuie să fie treziţi din somnul lor de moarte. Dar, deşi diavolul este foarte puternic, el nu este omnipotent, ci este în continuare dominat de Cristos.

Diavolul este cel mai mare duşman al lui Cristos şi al celor care-L urmează. Ceilalţi doi duşmani sunt lumea şi carnea. Aşa cum diavolul se împotriveşte lui Cristos, tot aşa lumea se opune Tatălui, iar carnea - Duhului. Treimea răului a fost descrisă după cum urmează: diavolul este duşmanul nostru; lumea este duşmanul din jurul nostru şi carnea este trădătorul din interiorul nostru.

Sacul său de şiretlicuri

Noi nu suntem inconştienţi de trucurile diavolului. Gândeşte-te la metodele pe care le foloseşte.

înşelătoria. El este tatăl minciunilor şi a minţit de la început *(loan 8:44).* Pozează ca un înger al luminii şi îşi trimite mesagerii deghizaţi ca administratori ai dreptăţii (2 *Corinteni 11:14-15).* El citează în mod greşit Cuvântul lui Dumnezeu *(Genesa 3:1).* El

11

înfăptuieşte miracole şi minuni mincinoase (2 *Tesaloniceni 2:9).* El caută să semene îndoială şi negare şi să distragă poporul lui Dumnezeu de la devotamentul sincer şi pur faţă de Cristos (2 *Corinteni 11:3).* El ispiteşte lumea să mintă *{Fapte 5:3).*

Calomnia. El este acuzatorul confraţilor ziua şi noaptea *{Apocalipsa 12:10)*

Imitarea. El are o variantă falsă pentru tot ce este al lui Dumnezeu. El i-a împuternicit pe vrăjitorii egipteni să imite miracolele lui Moise *(2 Timotei 3:8).* Neghina din împărăţie (fiii celui rău) imită grâul (fiii împărăţiei) *{Matei 13:38).* După cum spune J. Oswald Sanders: „Nu fără motiv Augustin 1-a numit *Simius Dei,* maimuţa lui Dumnezeu. El îşi are «treimea» sa: diavolul, bestia şi falsul profet; propria sa biserică: sinagoga lui Satan *{Apocalipsa 2:9);* administratorii săi proprii: slujitorii lui Satan (2 *Corinteni 11:15);* propria sa evanghelie: o altă evanghelie *{Galateni 1:6);* propria sa teologie: doctrina diavolilor (7 *Timotei 4:1);* jertfele sale proprii: jertfe oferite demonilor (7 *Corinteni 10:20)* propria masă şi propriul pahar (7 *Corinteni 10:21-22)"?*

Descurajarea. Este o tactică satanică aceea de a profita de creştini determinându-i să fie „doborâţi de prea multă mâhnire", adică să fie descurajaţi (2 *Corinteni 2:7-11).* De asemenea, el îi poate copleşi pe creştini cu tristeţe şi disperare.

Persecutarea. El dă târcoale, ca un leu răcnind, pentru a înspăimânta şi a distruge (7 *Petru 5:8; Apocalipsa 2:10).* De fapt, scopul invariabil al acestui hoţ este de a omorî, de a fura şi de a distruge *{Ioan 10:10).*
Angajamentul incomplet. Aşa cum a căutat să-L abată pe Isus de la a merge la cruce *{Marcu 8:31-33),* aşa încearcă să-i abată şi pe creştini de la îndatorirea de a-şi purta crucea.
Mândria. El ştie din experienţa personală că mândria precede distrugerea (7 *Timotei 3:6).* Deci, foloseşte această metodă asupra altora.
Eşecul moral. El îi ispiteşte pe oameni folosindu-se de lipsa lor de autocontrol (7 *Corinteni 7:5).*
Doctrina falsă. în zorii civilizaţiei umane, el a făcut-o pe Eva să creadă că ar putea să devină ca şi Dumnezeu *{Genesa 3:5).*
12
Suferinţa fizică. Ţepuşul din trupul lui Pavel a fost un mesager al lui Satan pentru a-1 lovi *(2 Corinteni 12:7).* Diavolul cerne asupra poporului lui Dumnezeu împrejurări dificile *(Luca 22:31).* Orice boală, suferinţă şi tragedie sunt de la el, dar, în viaţa creştinului, Dumnezeu poate să le domine spre gloria Sa, pentru binele creştinului şi pentru binecuvântarea celorlalţi.
împiedicarea Evangheliei. El smulge sămânţa de la ascultătorii superficiali *{Matei 13:19).* De asemenea, el orbeşte minţile necredincioşilor ca ei să nu vadă adevărul şi să nu fie mântuiţi (2 *Corinteni 4:4).*
Amânarea. El face ca oamenii să întârzie, să amâne timpul de acţiune şi decizie, în special în ceea ce priveşte Evanghelia.
13

Regele Isus!

Domnul Isus, desigur, este domnitorul unei alte împărăţii. El nu este altul decât Creatorul şi Susţinătorul universului. El este cum nici un alt rege nu este - atotştiutor, atotputernic şi atotprezent, adică, El este pretutindeni. Dumnezeu perfect şi Om perfect. El este şi desăvârşit Mântuitor care ne eliberează de păcat. El combină în Persoana Sa toată minunăţia, toată frumuseţea, virtutea şi harul.
El este infinit, unic şi incomparabil. în prezent, El guvernează de pe tronul Său din ceruri, deasupra tuturor celor care-L recunosc ca Monarhul lor suprem. în curând El se va întoarce pe pământ ca Rege al regilor şi va domni pe pământ având Ierusalimul drept Capitală.
14

Cetăţenii lumii

Toţi oamenii neconvertiţi aparţin lumii. Ei se găsesc la toate nivelele societăţii - de la crema societăţii până la drojdia ei. Mulţi sunt morali în aparenţă, o familie decentă, vecini buni. Alţii, desigur, sunt imorali, depravaţi şi nelegiuiţi. Singurul lucru pe care-1 au în comun este faptul că nu vor să-L recunoască pe Domnul Isus Cristos ca Domnul şi Mântuitorul lor.
Ei umblă „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării" *(Efeseni 2:2).* Dumnezeul acestui secol le-a orbit mintea „ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Cristos" *(1 Corinteni 4:4).* Prin frica morţii, ei sunt supuşi robiei toată viaţa *(Evrei 2:15).*
Ei sunt acasă în lume, iubesc lumea şi lumea îi iubeşte pe ei *(Ioan 15:19).* Ei sunt duşmanii lui Dumnezeu, ţinuţi în strânsoarea diavolului. David i-a descris ca „oameni ai acestei lumi, care îşi au partea lor în viaţa aceasta".
15

Cetăţenii împărăţiei sfinte

Creştinii sunt străini
Creştinii, pe de altă parte, sunt străini şi pelerini pe pământ *(1 Petru 2:11).* Pentru ei lumea este o casă săracă, dar o bună şcoală. Ei călătoresc prin lume spre propria lor ţară, angajându-se să nu preia nici o caracteristică a acestei lumi asupra lor. Aşa cum Isus le-a amintit

ucenicilor Lui, ei sunt în lume, nu din ea *{Ioan 17:11, 14, 16).* Aşa cum este El în lume, aşa sunt şi ei în lume (7 *Ioan 4:17).* Pavel îi asemuieşte cu ambasadorii, trimişi din cer pentru a-L reprezenta pe Domnul în această lume (2 *Corinteni 5:20).*
în legătură cu aceasta, Vance Havner a comentat: „Când Iacov şi-a dus toată familia în Egipt la invitaţia lui Iosif, ei s-au stabilit în Egipt «în ţinutul Goshen». Azi poporul lui Dumnezeu, Biserica, care aparţine împărăţiei cerurilor, trăieşte în Egipt, ca şi cum ar fi în această lume, dar nu din ea. Ei sunt o colonie spirituală a cerului. Nu cetăţeni ai pământului care se duc spre ceruri, ci cetăţeni ai cerului care-şi croiesc drumul lor prin aceasta lume, pelerini şi necunoscuţi, exilaţi şi străini, o naţiune sfântă în interiorul naţiunii, familia lui Dumnezeu."[6]
J. D. Deck a atras atenţia asupra adevăratei situaţii a creştinilor când a scris:
Chemaţi de sus, şi oameni cereşti prin naştere, (Cei care odată nu erau decât cetăţeni ai pământului), Ca pelerini aici, noi căutăm o casă cerească, Partea noastră în veacurile care vor veni.
16
Nu suntem decât străini aici, nu tânjim după
O casă pe pământ, care Ţi-a dat Ţie numai un mormânt:
Crucea Ta a desfăcut funiile ce ne legau aici,
Tu însuţi, comoara noastră într-o sferă mai strălucitoare.
Philip Hacking a spus: „Noi, ca şi Avraam, suntem chemaţi să ieşim afară din lume, deoarece suntem deosebiţi, şi totuşi trebuie să ne întoarcem în lume, deoarece suntem sare şi lumină".[7]
Creştinii nu iubesc lumea sau lucrurile care fac parte din lume, ci caută să facă voia lui Dumnezeu, ştiind că făcând astfel, vor rămâne pe veci cu El *(1 Ioan 2:15-17).* într-un sens foarte adevărat, ei sunt non-conformişti, refuzând să fie turnaţi după chipul lumii *{Romani 12:2).* „Societatea cere conformitate. Dacă ajungi sub standardele ei, te va pedepsi; dacă te înalţi deasupra standardelor ei, te va persecuta. Ea cere un conformism greoi, cenuşiu, obişnuit. Dar creştinul are direcţia în sus. Iese din ritmul lumii, deoarece «el aude un Toboşar din altă sferă». El nu mai este un ecou, el este o voce. El nu este un lucru, el este o persoană. Dominaţia turmei este îndepărtată."[8]
Viaţa creştinului este o viaţă de conflict intens. Ronald Dunn a spus: „Nu este un sport cu spectatori, văzut de la o distanţă neprimejdioasă. Suntem în mijlocul lui, implicaţi personal în conflict, indiferent dacă ştim sau nu ştim"[9]. Nu este o problemă de coexistenţă sau de reţinere, ci este o relaţie de adversitate pozitivă pe care creştinul o are faţă de împărăţia lui Satan. El dovedeşte că lucrările ei sunt rele *{Ioan 7:7)* şi proclamă mesajul de împăcare, adică omul păcătos poate să se împace cu Dumnezeu prin lucrarea Mântuitorului pe crucea Calvarului. Acolo Dumnezeu, Tatăl, „L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El" (2 *Corinteni 5:21).* Aşa că, şi dacă creştinii sunt daţi la o parte de lume, ei nu trebuie să fie izolaţi. Separarea biblică nu cere o viaţă de mănăstire. După cum a spus cineva, „Creştinul trebuie să trăiască în lume, dar nu trebuie să lase ca lumea să trăiască în el."
Imnul lui Isaac Watts ne aminteşte că „această lume stricată nu este un prieten milos care să ne ajute să mergem către Dumnezeu".
17
Dimpotrivă, este neîmblânzită în ostilitatea sa faţă de noi, şi hotărâtă în a şterge orice principiu divin pe care-1 susţinem. Caută să înlocuiască creaţia cu evoluţia. Neagă sfinţenia vieţii umane prin avort. Destramă unitatea familiei acceptând divorţul din orice motiv. Puritatea relaţiei de căsătorie este negată prin sexul înainte de căsătorie. Homosexualitatea şi lesbianismul sunt privite ca stiluri de viaţă alternative, acceptabile. Lanţul lui Dumnezeu de autoritate în cămine şi biserică este ridiculizat prin feminism militant. Biserica şi statul sunt atât de separate, încât se interzice menţionarea lui Dumnezeu şi a lui Cristos în viaţa publică. Imoralitatea, pornografia, nuditatea, murdăria şi violenţa sunt tratate cu toleranţă prietenească. Astfel, drogată şi nesăbuită, lumea sfidează orice lege a lui Dumnezeu şi se aruncă către sfârşitul ei cumplit.
Ritul trecerii
Există un rit al trecerii din lume spre împărăţia lui Cristos. Este cunoscut ca şi naşterea din nou. Când o persoană se pocăieşte de păcatele sale şi-L primeşte pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor, ea nu mai aparţine acestei lumi. Ea şi-a schimbat obârşia, cetăţenia şi stăpânul. Ea

ilustrează această trecere prin botezul în apă. Intrând în apă, ea spune, de fapt, „Când Cristos a murit, am murit şi eu. Deoarece Cristos a murit faţă de păcat şi de lume, şi eu am murit faţă de amândouă." Când iese din apă, ea îşi exprimă hotărârea de a umbla în înnoirea vieţii - ca cineva a cărui credinciosie este, de acum înainte, faţă de adevăratul Rege.

Persecutaţi pentru dreptate

Creştinii nu trebuie să fie şocaţi când fac cunoştinţă cu ura lumii (/ *loan 3:13).* Noul Testament este plin de avertismente că ei trebuie să se aştepte la aşa ceva (ex. *loan 15:18-19).* Mântuitorul niciodată nu a promis că viaţa creştinului va fi lipsită de dispreţ, ridiculizare şi chiar persecuţie. Dimpotrivă. El i-a asigurat pe ai Lui

18

că vor avea necazuri *(loan 16:33).* Este o evanghelie falsă cea care oferă zâmbetul aprobator al lumii şi o existenţă fără probleme.

Lumea îl urăşte pe Cristos, aşa că în mod natural o să-i urască pe cei ce-L urmează *(loan 15:18).* Ucenicul nu se poate aştepta la un tratament mai bun decât a avut învăţătorul sau pe pământ *(loan 15:20).* Spurgeon a spus: „Lumea a găsit o cruce pentru învăţător, şi nu te poţi aştepta să acorde coroane ucenicilor Săi."

Şi, deşi aici pe pământ suntem respinşi,
Noi avem părtăşie cu Tine;
Ce altceva ne mai putem dori
Decât a fi ca şi Tine, Domnul nostru?
Tu eşti vrednic!
Tu de pe pământ ne-ai eliberat.
- S.P. Tregelles *Lovirea creştinilor*

Lumea iubeşte ceea ce este a ei *(loan 15:19)* - pe aceia care se supun regulilor impuse de ea. Dar nu are nimic altceva decât dispreţ pentru creştinii care nu i se conformează.

Faptul că nu lăsăm lumea din jurul nostru să ne înghesuie în tiparul ei explică de ce există atât de mult bigotism anticreştin la televizor şi în cinematografie, de ce există o aversiune atât de pronunţat anticreştină la radio sau în presă. Patrick J. Buchanan a observat recent: „Trăim într-o eră în care ridicularizarea negrilor este interzisă, antisemitismul se pedepseşte cu moartea politică, dar în care batjocorirea creştinilor este un sport popular, iar filmele în care se bate joc de Isus Cristos sunt considerate avangardiste"[10].

David Hesselgrave adaugă: „în ciuda împrejurărilor confortabile în care se găsesc majoritatea creştinilor, ceea ce atrage atenţia este faptul că secolul al XX-lea se caracterizează printr-o dezvoltare teribilă a opoziţiei faţă de cauza şi oamenii lui Cristos. Mai mult, există puţine semne de potolire la orizont. Mai degrabă există multe semne de opoziţie crescândă îndreptată, în special, înspre cei implicaţi în răspândirea credinţei creştine."[11]

19

Oamenii din lume, care se poate să nu se pună de acord asupra multor probleme, se unesc în ostilitatea lor faţă de Cristos. Fariseii şi saducheii, evreii şi neamurile, Pilat şi Irod îşi găsesc punctele comune în ura lor fată de creştinismul Noului Testament.

Ca şi mulţi alţii, Lenin nu i-a putut tolera pe creştinii care manifestau o predare sfidătoare până la moarte în mâna Domnului lor şi pentru credinţa lor. El i-a perceput ca pe o ameninţare serioasă la adresa aspiraţiilor sale politice. Pe de altă parte, i-a dispreţuit pe creştinii cu numele, superficiali, deoarece ştia că putea să-i controleze cu uşurinţă. Avea dreptate. Supunerea faţă de Regele regilor îi permite creştinului să se ridice împotriva puterii unui regim străin. „Cu cât biserica se aseamănă mai mult cu lumea, vorbeşte ca şi lumea, sau lucrează ca şi lumea, cu atât mai mult lumea o dispreţuieşte, căci lumea poate lovi biserica în toate aspectele - cu o singură excepţie: acela de a trăi viaţa lui Cristos. Aceasta şi numai aceasta este unicul nostru semn de distincţie şi numai în aceasta constă puterea noastră"[12].

Adesea, când un om este mântuit, la început este atât de entuziasmat, atât de ameţit de bucuria Domnului, încât se aşteaptă ca rudele lui necredincioase şi prietenii să creadă în Cristos de îndată ce aud Evanghelia. In schimb, el intră într-un cuib de viespi de opoziţie *(Matei 10:34-36).* Familia îl acuză de o atitudine de „mai catolic decât papa". L-au plăcut mai mult pe vremea când era încuiat la minte, beţiv, curvar. Dar acum nu pot face faţă schimbărilor din viaţa sa. Prietenii îl condamnă, deoarece nu li se mai alătură lor în petrecerile sălbatice (7

Petru 4:4). Peste noapte a ajuns un *«ciudat».*
Liniile de bătălie
Dacă lumea iubeşte creştinul declarat, acest lucru dovedeşte că el nu a fost convertit în mod autentic *(Ioan 15:19).* Dacă o persoană pretinde că este creştin, şi totuşi iubeşte lumea, acest lucru dovedeşte că dragostea Tatălui nu este în el (7 *Ioan 2:15b)* . Iacov declară pe şleau: „Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia
20

lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaş cu Dumnezeu" *(4:4).* Liniile de bătaie sunt trasate în mod clar.
Este o zi tristă pentru un creştin când este admirat de lume. înseamnă că mesajul său este atât de prefăcut, încât ofensa de pe cruce s-a dus. Sau înseamnă că viaţa lui nu este diferită de vieţile celor din jur; nu îi condamnă. A fost luat de curent, în loc să înoate împotriva lui. Ca şi un cameleon, el s-a acomodat mediului său. Făcând aceasta, a ajuns sub acuzarea aspră a Mântuitorului: „Vai de voi, când toţi oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot aşa făceau părinţii lor cu proorocii mincinoşi!" *(Luca 6:26).*
Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se intimideze din cauza încruntării inofensive a lumii. Noi II urmăm pe Acela care a învins lumea *(Ioan 16:33)* şi împărtăşim victoria Lui. Mai mare este Cel care este în noi decât cel cere este în lume (7 *Ioan 4:4).* Aceasta este garanţia noastră de putere. Credinţa ne permite să vedem goliciunea lumii. Este o umbră trecătoare, nu are defel substanţă trainică. Nu poate da satisfacţie trainică, ci oferă numai plăceri ale păcatului pentru un timp limitat.
De fapt, ar trebui să ne bucurăm când profesorul de la şcoală vorbeşte cu ironie despre credinţa noastră, când colegii noşti de serviciu ne marginalizează, când familia noastră ne ridiculizează de parcă am fi rupţi de realitate. Majoritatea dintre noi nu vor fi niciodată arestaţi sau bătuţi pentru credinţa noastră, sau loviţi cu pietre, sau arşi pe rug. Este un lucru minor să fii agresat verbal. Ca şi ucenicii de la început, ar trebui să ne bucurăm că suntem „învredniciţi să fim batjocoriţi pentru Numele Lui" *(Fapte 5:41).* J. G. Deck a avut dreptate când a scris aceste rânduri: *învăţătorule, nu mai vrem să fim Acasă aici unde Tu ai fost urât, Dar cu răbdare pe urmele Tale mergem, Pentru a cunoaşte bucuria şi suferinţa Ta; Cu supunere - şi vai! confirmă puterea -Vom întâmpina oare ceasul cel mai întunecat,*
21
Prin ruşine, dispreţ şi oricât de încercaţi, Căci Tu ai fost dispreţuit şi crucificat.
Cine este Idiotul?

Supuşii împărăţiei lui Dumnezeu sunt o enigmă pentru oamenii lumii (7 *Ioan 3:16).* Petru spune: „De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu, şi vă batjocoresc" (7 *Petru 4:4).* Scopurile şi atitudinile noastre le sunt străine. Nu poate fi altfel, deoarece noi nu suntem din lume, aşa cum nici Cristos însuşi nu a fost din lume.
Dostoievski descrie această imagine, cu o îndemânare măiastră, în cartea *Idiotul.* Societatea aristocratică din vremea sa era obsedată de prestigiu, putere, sex şi avere. Adevărul nu prezenta prea mare importanţă pentru ei. Erau antrenaţi continuu în certuri amare sau în conversaţii frivole. Erau bârfe fără sfârşit, dar puţină adevărată nobleţe de caracter.
în mijlocul acestora, Prinţul Mîşkin a ieşit în evidenţă printr-o excentricitate orbitoare. Lui nu-i păsa de situaţie, avere, stăpânire sau cuceriri. Ceea ce 1-a făcut remarcabil a fost faptul că era un suflet cu adevărat frumos.[13]
Dar această figură eristică era atât de nelumească, încât contemporanii săi nu l-au putut înţelege. în confuzia lor, ei au construit o relaţie de dragoste - ură faţă de el. Nu au putut decât să admire simplitatea caracterului său, dar l-au detestat pentru că nobleţea lui i-a pus într-o lumină urâtă. Cu alte cuvinte, el era un inadaptat al societăţii. Eşecul lui de a se conforma şi

comportamentul său neconvenţional au dus la o singură concluzie - că era un idiot. întrebarea este aceeaşi ca şi atunci: „Cine este idiotul?"
„Contrastul între împărăţia lui Dumnezeu şi cea a omului este deplin. Prima exercită putere prin dragoste, a doua prin lege. Una guvernează pentru slujire, cealaltă prin impunerea conducerii. Dumnezeu este interesat de valori spirituale - dreptate, pace şi bucurie; omul este interesat de consideraţii lumeşti - promovare, lăcomie şi dominare politică."[14]
22

7 Ceea ce oferă lumea

De fapt, lumea nu are multe de oferit cetăţenilor săi. Totul se poate rezuma în aceste cuvinte: „pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşenia" (7 *Ioan 2:16).* Aici cuvântul poftă înseamnă apetit. Se poate referi la dorinţe sexuale, dar este mai cuprinzător decât atât.
Pofta ochilor se referă la dorinţa nesăţioasă a omului de a vedea cât mai multe persoane, locuri şi lucruri. îi place să se alimenteze cu tot ce stârneşte animalul din interior şi nu-1 interesează dacă-L dezonorează pe Cristos. Filmele, televiziunea, revistele lumii, toate prezintă interes pentru ochi. Ele oferă satisfacţie dorinţelor cărnii.
Pofta cărnii acoperă dorinţa sa de a îndeplini toate patimile corpului. Multe din aceste pofte nu sunt greşite ele însele, dar sunt greşite când devin centrul vieţii, când sunt răsfăţate în exces, şi când sunt folosite împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.
Lăudăroşenia înseamnă preocuparea lumii faţă de propria persoană, posesiunile şi plăcerile sale - cînd omul se laudă cu lucruri care în curând vor trece. Omul trăieşte pentru un corp care în câţiva ani va fi mâncat de viermi. Trăieşte pentru bani, care-i vor cumpăra totul în afară de cer. Trăieşte pentru plăcerea care nu poate furniza satisfacţie de durată. Lăudăroşenia include dorinţa de a avea o anumită situaţie socială şi prestigiu, faimă şi publicitate, avere şi onoruri. într-un cuvânt, pofta ochilor, pofta cărnii şi lăudăroşenia formează împreună îngăduinţa faţă de sine.
23

O, ce înseamnă tot ce poate lumea da,
Sunt chemat să împărtăşesc bucuria în Dumnezeu;
Mort faţă de lume, în Tine eu trăiesc,
în Tine am fericirea fără cusur;
Pot să părăsesc bucuriile pământeşti;
Toate lucrurile sunt ale mele; şi eu sunt al Tău.
-Autor necunoscut -
24

8 Toate, plus cerul

Prin contrast, ceea ce oferă Domnul este în afara acestei lumi. Să ne gândim la câteva atribute ale celor care aparţin împărăţiei lui Cristos. Şi, aminteşte-ţi, acesta este numai un pachet mostră.
Ei cunosc *dragostea* într-o formă nouă, mai adevărată decât oricând înainte. Ei experimentează dragostea lui Dumnezeu, Tatăl lor, şi dragostea celui răscumpărat în întregime (/ *loan 3:1).* Aceasta este în contrast evident cu pofta pe care o oferă lumea.
Bucuria este un alt beneficiu care însoţeşte mântuirea *(Romani 14:17).* Este extazul imposibil de exprimat, care se naşte din relaţia cu Domnul. Promisiunile Sale preţioase sunt o constantă sursă de bucurie. Spre deosebire de fericirea lumii, nu depinde de împrejurările favorabile.
Mântuitorul aduce *pace* cu Dumnezeu, deoarece Cristos s-a ocupat în mod efectiv de cauza ostilităţii, adică de păcat. El oferă pacea inimii şi a conştiinţei, deoarece lucrarea de răscumpărare s-a terminat şi noi suntem obiectele grijii fără încetare a Tatălui. El a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte" *(loan 14:27).*
Speranţa creştinului este diferită, deoarece nu are nici un element de îndoială sau nesiguranţă în ea. Perspectiva unui trup glorificat într-o casă cerească este sigură, pentru că se bazează pe promisiunea Domnului.

Dintre toate posesiunile materiale ale creştinului pe pământ, cea mai preţioasă este *Biblia* - Cuvântul inspirat, infailibil al

lui Dumnezeu. Conţine tot ceea ce este necesar pentru viaţă şi sfinţenie.
Inclus în darul de mântuire se află privilegiul de netăgăduit al *rugăciunii,* de a avea audienţă cu Suveranul universului în orice moment al zilei sau al nopţii. Copilul lui Dumnezeu ştie că la orice rugăciune se răspunde potrivit înţelepciunii infinite, dragostei şi puterii.
Printre binecuvântările noastre, nici mai mult, nici mai puţin, se află *iertarea de păcate.* Cine poate măsura alinarea pe care ţi-o dă faptul de a şti că păcatele unei persoane au fost iertate şi uitate, că el niciodată nu va trebui să plătească pedeapsa lor, deoarece sângele lui Cristos, vărsat pe Calvar, a oferit satisfacţie deplină!
Copilului lui Dumnezeu îi este asigurată *eliberarea de sub asuprirea păcatului.* Deşi el poate săvârşi păcate izolate, în viaţa sa nu mai există puterea dominantă a păcatului. Stăpânirea sa a fost zdrobită.
Nu trebuie să uităm *eliberarea de infern.* Creştinul nu va experimenta niciodată ororile eterne ale iazului de foc, pentru că Domnul Isus le-a îndurat ca înlocuitor al său pe Cruce.
Mântuirea ne duce într-o familie universală, părtăşia celor izbăviţi. Aceasta nu are nimic de-a face cu denominaţii sau organizaţii. Este familia lui Dumnezeu cumpărată cu sânge.
Legăturile care se formează în această părtăşie spirituală sunt mai strânse decât simple relaţii umane.
îndrumarea lui Dumnezeu este un alt câştig pentru cei care îi aparţin lui Cristos. Când urmăm călăuzirea Sa, aceasta garantează o viaţă împlinită. în sfârşit, avem ceva pentru ce să trăim şi Cineva pentru care să murim.
Putem adăuga *ajutor la nevoie* la lista averilor fără preţ. Duhul Sfânt, Sfătuitorul nostru, ne însoţeşte pentru a ne fi alături în crizele vieţii.
Recompensele prezente si viitoare sunt o parte vitală a moştenirii creştinului. Domnul ne spune cum sa trăim, ne dă puterea necesară, apoi ne recompensează cu binecuvântări în această viaţă şi ne încoronează în cea care vine. Nu poţi avea altfel parte de ele!

în sfârşit, trebuie să menţionăm *viaţa veşnică.* Aceasta înseamnă mult mai mult decât existenţa fără sfârşit. Este o calitate a vieţii, nimic mai puţin decât viaţa lui Cristos în creştin. Este o posesiune prezentă care va continua pentru totdeauna.
După cum am spus, aceasta este doar o listă parţială a binecuvântărilor noastre în Isus Cristos. Lumea nu îţi poate oferi pe nici una dintre ele.
Ca urmare, fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să fie în stare să spună:
O, pompă şi glorie lumească, Farmecele tale sunt răspândite în zadar! Am auzit o poveste mai dulce! Am găsit un câştig mai adevărat! Unde Cristos pregăteşte un loc, Acolo locuieşte dragostea mea; Acolo voi privi insistent la Isus: Acolo voi locui cu Dumnezeu.
-H.K. Burlingham, 1865, traducere din germană
Când Satan L-a ispitit pe Domnul Isus, el I-a arătat într-o clipă toate împărăţiile lumii şi gloria lor *(Luca 4:5).* N-a durat mult. Dumnezeu va avea nevoie de toată eternitatea pentru a dezvălui poporului Său „nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Cristos Isus" *(Efeseni 2:7).*

Diferitele fete ale lumii

Lumea controlează orice aspect al comportamentului uman, cu excepţia bisericii creştine adevărate. Există lumeapoliticii, a afacerilor, a culturii, a mediilor de comunicaţie, a educaţiei, a distracţiei şi chiar a religiei. Toate acestea pot părea foarte atractive pe dinafară, dar în spatele scenelor sunt corupte. Politica este coruptă prin însăşi natura sa; este un sistem de escrocherii, mită şi compromisuri. Afacerile sunt corupte, pline de practici lipsite de etică. Cultura este coruptă; glorifică sexul, nuditatea şi nihilismul. Mediile de comunicaţii sunt corupte; ele prezintă în mod agresiv crima, violenţa, scandalul şi perversiunea, în timp ce tratează decenţa şi noblеţea cu un dispreţ studiat. Educaţia este coruptă; glorifică înţelepciunea umană, care după secole s-a dovedit a fi ea însăşi falimentară. Distracţia lumii

este coruptă; într-o lume a fanteziei idolatrizează prostituţia, perverşii, ciudaţii. în anumite sensuri, lumea religioasă este cea mai rea dintre toate; duce lumea pe calea presărată cu flori a infernului, cu iluzia că se pot mântui prin faptele lor bune şi prin caracterul lor bun.
în ea, dar nu din ea
Am spus că lumea controlează orice aspect al comportamentului uman, cu excepţia adevăratei biserici creştine. Din nefericire adesea afectează chiar şi biserica. Un observator ager al scenei curente a spus: „Am căutat biserica şi am găsit-o în lume. Am căutat lumea şi am găsit-o în biserică."[15]
Cu puţin timp înainte de moartea sa, Francis Schaeffer a avertizat:
„Acomodarea la spiritul lumii în era noastră este cea mai grosolană formă de lumesc, potrivit definiţiei corecte a cuvântului. Şi, din nefericire, astăzi trebuie să spunem că, în general, instituţia evanghelică s-a acomodat formei spiritului lumesc aşa cum îşi găseşte ea expresia în ziua de azi... în sensul cel mai de bază, instituţia evanghelică a devenit profund lumească."
Şi Wordsworth a scris:
Lumea este prea mult cu noi; târziu sau devreme, Primind şi cheltuind, ne irosim puterile.
Politica. Să ne gândim la lumea politicii. Adesea auzim argumentul mult uzat: „Tot ceea ce este necesar ca să triumfe răul este ca oamenii buni să nu facă nimic." Dar, aceasta este părerea lumească, nu revelaţia divină. Ni se aminteşte că şi Iosif, Moise şi Daniel s-au ocupat de politică. De fapt, Iosif şi Daniel au fost funcţionari de stat, nu oameni care au candidat pentru funcţii importante. Şi Moise a fost un ghimpe pentru instituţia politică a Egiptului.
Care este mărturia biblică asupra acestui subiect?
Isus a spus:„împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi împărăţia Mea din lumea aceasta, Slujitorii Mei s-ar lupta" *(Ioan 18:36).*
Pavel a spus: „Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii" (2 *Timotei 2:4).*
Ioan a spus: „Toată lumea zace în cel rău" *(1 Ioan 5:19).*
Exemplul Domnului Isus este împotriva participării politice. El a avut o relaţie de opoziţie cu această instituţie. Apostolii nu au recurs la politică. Ordinul primit de ei a fost de a merge prin lume şi de a predica Evanghelia.
Cetăţenia fundamentală a creştinului este cerească. *(Filipeni 3:20).* Obligaţia sa faţă de guvernarea pământească este de a se ruga, de a plăti şi de a fi supus.
28
29
Scopul lui Dumnezeu în acest veac nu este reforma politică, ci să scoată dintre naţiuni un popor pentru Numele Său *{Fapte 15:14).* întrebarea este: „Vom urma noi ordinea Sa de zi?"
Problema de bază din lume este păcatul. Numai Evanghelia se poate ocupa cu succes de aceasta. Metoda lui Dumnezeu este spirituală - naşterea din nou.
Politica este coruptă prin propria sa natură. Dacă particip, îi acord votul meu de încredere. O astfel de încredere este complet nejustificată. Au trebuit sute de ani pentru a i se dovedi eficacitatea, şi care a fost rezultatul?
înscrierea creştinilor în politică nu a fost bună. William Kelly a spus: „Creştinii nu s-au amestecat niciodată în guvernarea lumii decât spre dezonoarea lui Cristos şi spre propria lor ruşine. Ei au fost chemaţi acum să sufere cu Cristos; ei vor domni cu El. Chiar dacă El încă nu Şi-a asumat puterea Sa mare pentru a domni."[16]
încă nu a venit timpul să domnească creştinii. Va veni, când Cristos se întoarce ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Când cei din Corint au acţionat ca şi când deja ar fi domnit, Pavel i-a îndreptat. El dorea ca ei să domnească în aşa fel, încât el şi ceilalţi apostoli să poată domni cu ei. Dar în timp ce corintenii, figurativ, îşi purtau coroanele în balcoanele din amfiteatru, apostolii arătau ca oamenii din arenă, condamnaţi la moarte, un spectacol pentru lume, şi erau trataţi ca drojdia pământului (7 *Corinteni 4:8-13).*
Este o falsă aşteptare să crezi că se vor îmbunătăţi condiţiile din lume *(1 Timotei 4:1-3; 2 Timotei 3:1-5).* Atât Biblia, cât şi ştirile zilnice resping o astfel de noţiune.
Creştinul găseşte puterea să se separe de lume (2 *Corinteni 6:17).* Nu putem niciodată să ne mişcăm atât timp cât facem parte din ea. Marea noastră resursă este rugăciunea. Noi putem face mai mult prin rugăciune decât pot face alţii prin politică. Noi putem vedea transformări

miraculoase de vieţi umane. Putem duce bărbaţi şi femei în împărăţia lui Dumnezeu. Avem balanţa puterii în lume. De ce să schimbăm aceasta cu un sistem falimentar cum este cel al politicii?

30

Afacerile. Este uşor de crezut că lumea afacerilor este cinstită, etică şi umană, dar aceste afirmaţii nu corespund realităţii. Lovitura pentru a face un milion de dolari are loc în arena unei competiţii fioroase. Este o junglă. Etica este sacrificată pentru profit şi oamenii sunt sacrificaţi. Guvernul aprobă legile pentru a ţine în frâu abuzurile, dar întotdeauna există căi de a te sustrage legilor. Speculaţiile din contabilitate ascund profituri provenite din impozite şi banii daţi pe sub mese deschid uşile pentru facerea unui dolar rapid.

Creştinul nu poate să trăiască separat de lumea afacerilor. Simplul fapt de a trăi îl implică în ea. Pentru a se elibera de ea ar trebui să iasă complet di lume. Totuşi, el o poate folosi, fără a abuza de ea *(1 Corinteni 7:31).* El poate să lucreze, să cumpere şi să vândă fără a adopta metode dubioase. El poate fi sare şi lumină la birou, în prăvălie sau în fabrică *{Matei 5:13-14).* El poate refuza să-şi compromită mântuirea pretându-se la orice L-ar putea dezonora pe Domnul Său. Desigur, există anumite ocupaţii care nu se cuvin unui creştin; el nu se poate implica în nici o activitate care să fie ilegală sau care fizic or moral ar putea dăuna altora.

Cultura. Apoi există lumea culturii - lumea artei şi a muzicii. Desigur, nu există nimic de obiectat împotriva umanismului. Nimic greşit? Fundaţia Naţională pentru Arte, subvenţionată de către Guvernul Federal, a finanţat o pictură cu portretul lui Isus Cristos într-un cadru atât de josnic, atât de repulsiv, că nu se poate descrie în cuvinte decente. De asemenea, versurile din mare parte a muzicii sunt sugestive, provocatoare şi obscene.

Dar ce se poate spune despre arta şi muzica care înalţă? Un sfânt se poate bucura de talentele pe care Dumnezeu le-a dat altora, dar el se află aici pentru o afacere mai mare decât aceea de a fi un cunoscător de artă fină. Atâta timp cât sufletele mor de dorinţă pentru Evanghelia lui Isus, el trebuie să se concentreze asupra a ceea ce este de valoare eternă. Când Pavel a vizitat Atena, centrul culturii, el nu a fost impresionat de Panteon sau de Templu. El a fost îndemnat să relateze lucrurile măreţe ale Celui care 1-a chemat din întuneric la o lumină minunată.

31

Mass-media. Ce se poate spune despre mass-media? Este arma de propagandă a lumii. Treaba lor este să „vândă" lumea. Drept urmare, relatează ştiri despre personalităţile şi întâmplările sale. Nu te poţi aştepta la nici o menţiune despre Cristos pe prima pagină a ziarului. Nici nu trebuie să cauţi ceva care să te edifice spiritual în programul obişnuit de la televizor. Uneori creştinii sunt iritaţi de faptul că presa, radioul şi televiziunea prezintă violenţă, glorifică păcatul şi ruşinea şi tratează decenţa cu o neglijenţă studiată. Se oferă spaţiu pentru articole despre prostituate de la Hollywood şi abia se menţionează oamenii şi femeile sfinte de care lumea nu este vrednică. Ei bine, aşa este normal să fie. De ce să facă ei publicitate împărăţiei lor rivale?

Şi, oricum, este mai bine ca poporul lui Dumnezeu să călătorească prin lume incognito. „Lumea nu ne cunoaşte pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (*/ Ioan 3:1b).* Când va veni Cristos, noi vom apărea cu El în glorie *(vezi Coloseni 3:4).* Aceasta se va întâmpla destul de devreme pentru a fi pe toate paginile ziarelor. James Denney a spus-o bine: „Nici un creştin nu trebuie să-şi dorească altceva decât să-şi umple pe cât de discret posibil locul în viaţă pe care i l-a dat Dumnezeu. Cu cât mai puţin notorii suntem, cu atât mai bine pentru noi."[17]

O emisiune de ştiri este mai precisă decât îşi dă seama când anunţă: „Vă oferim lumea la fiecare 30 de minute." La fel este postul de televiziune cu sloganul: „Aducem lumea în casa voastră."

Educaţia. Ce să mai spunem despre educaţie? O anumită parte este de dorit şi necesară. Dorim ca tinerii noştri să fie bine educaţi. Dar cuvântul emblemă în această propoziţie este „bine". Aşadar, creştinul trebuie să umble pe o cale strâmtă. El trebuie să despartă ceea ce este de valoare de ceea ce este josnic, trebuie să mănânce carnea de pui şi să scuipe oasele. Educaţia seculară este astăzi un haos. Autorităţile experimentează fiecare sugestie aiurită care apare şi nu reuşesc să predea ceea ce este de bază. Când publicul devine conştient de eşecul sistemului, educatorii strigă cerând mai mulţi bani. Nu de mai mulţi bani au ei nevoie, ci de mai multă înţelepciune.

Lumea refuză să ofere educaţie care nu este stricată. Amestecă faptele cu ficţiunea. Prezintă teoriile drept adevăr. Refuzând recunoaşterea Creatorului, ea atribuie proiectarea şi ordinea „naturii". Se laudă cu liberalismul ei, dar este în mod vicios intolerantă faţă de Biblie sau faţă de ceea ce învaţă Biblia. „Orice idee majoră şi filozofie care modelează lumea de acum este opusă creştinismului din Noul Testament şi are intenţia de a-l şterge de pe faţa pământului."[17]

Distracţia. O altă fată a lumii este sistemul ei de distracţii. Acesta este format din lumea filmului, a televiziunii, a radioului - sau oricum s-ar numi ea. Bunyan a numit-o Bâlciul Deşertăciunilor. Este lumea aluziilor obscene, a limbajului corporal sugestiv şi a stilurilor senzuale. Nu numai că popularizează păcatul, dar ridiculizează puritatea şi castitatea. Glorifică sexul, violenţa şi tot ceea ce ieftineşte viaţa. Trecând în revistă filmele recente, un critic celebru a folosit expresii cum ar fi: urâţenie de nedescris, oroare şi depravare, şi brutalitate vie. Planul lor ascuns este de a amuza oamenii pe drumul lor spre infern, de a-i opri să mediteze la problemele eterne. Distracţiile creează impresia că plăcerea este o realizare. Apoi, într-o noapte, acasă, ei se întreabă: „Asta-i tot?" şi îşi duc pistolul la tâmplă.

Religia. Exact aşa cum există numai două lumi, aşa există numai două religii. Religia lumii pune interesele personale în frunte şi învaţă mântuirea prin fapte bune sau caracter bun. Are o formă de sfinţenie, dar neagă puterea ei.

Manifestă o toleranţă mare faţă de fiecare credinţă, cu excepţia Evangheliei adevărate şi faţă de fiecare creştin, cu excepţia creştinului fundamentalist.

Abandonează Biblia ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, lăsându-se pradă nisipurilor nestatornice ale opiniei umane. Nu există nimic absolut; totul este relativ.

îl înlocuiesc pe Dumnezeu cu umanismul, crezând că omul este stăpânul destinului său şi conducătorul sufletului său.

Caută să reducă la tăcere pe adevăraţii profeţi. Sunt preferaţi profeţii falşi care se conformează sau cei adevăraţi care sunt morţi.

Lumea religioasă a fost cea care L-a crucificat pe Domnul gloriei. A te înhăita cu ea înseamnă a-L trăda pe Cristos.
Domnul Isus este în afara acestui sistem monstruos, şi El îşi cheamă urmaşii să umble despărţiţi de el. Ei trebuie să meargă înainte la El, în afara taberei, purtând ocara Sa *(Evrei 13:11-14).* Aceasta include despărţire de amestecul ecumenic nedumnezeiesc de creştini şi necreştini atât de obişnuit în creştinătatea de azi.
Da, în toate aceste domenii, un ucenic trebuie să aibă locul său în afara ordinii existente a lucrurilor. Puterea sa constă în separarea sa de lume. Arhimede a spus că el ar putea mişca lumea dacă ar avea un punct de sprijin în afara ei. La fel ar putea creştinul, dar trebuie să fie în afara lumii.

34

10 Două înţelepciuni: contraste vii

Să ne gândim acum la înţelepciunea lumii şi s-o punem în contrast cu înţelepciunea Regelui nostru şi a împărăţiei Sale. Prin înţelepciunea sa proprie, omul niciodată n-ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu. El crede ca predicarea Evangheliei este un nonsens total, dar Dumnezeu în înţelepciunea Sa o foloseşte pentru a-i mântui pe cei care cred *(1 Corinteni 1:21).* Omul niciodată nu ar alege lucrurile prosteşti, slabe, josnice, dispreţuite sau neînsemnate pentru a-şi duce la bun sfârşit planurile. Dar, Dumnezeu le-a ales, şi cu ele El îl face de ruşine pe cel înţelept şi puternic şi reduce mărimea celor pe care lumea îi consideră mari (7 *Corinteni 1:27-2).*
în acest fel şi pe alte căi, El arată prostia aiurită a înţelepciunii acestei lumi. Nu este de mirare că Pavel a spus: „Căci înţelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor" (7 *Corinteni3:19).* Traill a fost şi mai puternic, el a spus: „înţelepciunea în afară de Cristos este o nebunie blestemată."
Nebunia cea mai mare a lumii este respingerea Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru o lasă fără o autoritate infailibilă şi o aruncă abandonată pe o mare a opiniei umane. Nu înţelegeţi greşit; omul acceptă ori adevărul lui Dumnezeu, ori opinia umană. Şi dacă este vorba de opinie, atunci problema este: „Opinia cui este corectă?" De multe ori este vorba despre ideea unei persoane faţă de altă persoană. Adesea opiniile cele mai zgomotoase sunt cele care câştigă, nu are importanţă cât de lipsite de sens sau cât de rătăcite ar putea fi.

35

Creştinul are un fundament ferm - Cuvântul lui Dumnezeu. El are un standard absolut după care să judece cuvintele, gândurile şi acţiunile. El examinează toate opiniile prin Sfânta Scriptură. Opiniile omului se pot clinti, dar legea lui Dumnezeu nu se poate clinti.
Cu Biblia există absoluturi. Există lucruri care sunt corecte şi lucruri care sunt incorecte. Dar când se respinge Biblia, totul este relativ. Astfel, nu poţi să spui că lucrurile sunt incorecte prin ele însele. Beţia şi dependenţa de droguri pot fi genetice sau pot fi o simplă boală. Homosexualitatea este un stil de viaţă acceptabil. Adulterul este corect din moment ce se face din dragoste. Viaţa umană este sfântă până când vine vorba de avort. Disciplina copiilor este un subiect tabu. Căsătoria nu este altceva decât o hârtie legală şi se poate întrerupe din orice motiv. Uşa este larg deschisă pentru feminismul radical, seducţia psihologică, umanism, misticismul din ţările orientale, ocultism şi idolatrie. Ceea ce contează este ceea ce cred oamenii despre toate aceste lucruri.
Lumea preamăreşte omul şi intelectul său. Creştinul înalţă Cuvântul lui Dumnezeu şi ştie că frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii *{Psalm 111:10).*
Lumea pune preţ pe majoritate, pe numerele mari. Voltaire a spus că Dumnezeu este de partea batalioanelor mari. Dumnezeu pune preţ pe calitate. El reduce armata lui Ghedeon de la 32.000 la 22.000 şi apoi la 300, aşa încât victoria va fi în mod evident a Domnului. Isus a ales numai doisprezece ucenici, nu 1.200. Cu Dumnezeu, majoritatea nu este totdeauna bună; de obicei este bună minoritatea dispreţuită, rămăşiţa credincioasă.
E. Stanley Jones a spus: „Nu-mi place această ceartă pentru numere, care duce la un egotism colectiv."
Lumea spune: „Să-ţi fii credincios ţie însuţi". Calea creştinului este de a trăi pentru alţii,

stimându-i pe ei mai mult decât pe sine *(Filipeni 2:3).*
înţelepciunea convenţională a lumii este de a-ţi salva viaţa. Cristos îi sfătuieşte pe urmaşii Săi să-şi piardă viaţa de dragul Său şi a Evangheliei *(Marcu 8:35).*
36
Pentru lume, măreţia constă în a fi servit, a fi stăpân şi domn *(Luca 22:25).* Domnul Isus a arătat prin cuvânt şi exemplu că măreţie înseamnă a servi *{Luca 22:26-27).* „Egoistul se crede mare şi este servit. Dragostea serveşte şi este mare".
Omul lumii tinde spre vârf, spre faimă şi situaţie socială. Ucenicia creştinului este o cărare în jos de golire de sine *{Filipeni 2:7).*
Dragostea are un tiv la îmbrăcămintea sa Care atinge praful
Poate atinge petele străzilor şi uliţelor Şi deoarece poate, trebuie s-ofacă.
Lumea măsoară bogăţiile prin abundenţa posesiunilor ei. Creştinul măsoară bogăţiile sale prin puţinătatea dorinţelor sale. Nebunul bogat strânge lucruri materiale. Creştinul înţelept lasă totul pentru Cristos. Cel din lume aşterne comori pe pământ, ucenicul, în ceruri.
înţelepciunea lumii este o prostie în faţa lui Dumnezeu. Prostia lui Dumnezeu este mai înţeleaptă decât oamenii.
Totuşi, Domnul Isus a făcut concesia surprinzătoare că există o cale în care „fiii veacului acestuia faţa de semenii lor, sunt mai înţelepţi decât fiii luminii" *{Luca 16:8).* Necredincioşii îşi fac provizii pentru viitorul lor; pentru ei viitorul se află aici pe pământ. Fiii luminii nu izbutesc să facă provizii pentru viitorul lor în ceruri; ei trăiesc pentru lucrurile vremii şi a simţurilor în loc să trăiască pentru realităţile eterne.
Numeşti ACEASTA înţelepciune?
De fapt, înţelepciunea lumii este prostească în sinea ei. Să vă dau câteva exemple:
Mulţi oameni ai lumii sunt atei. Este o poziţie iraţională. De fapt revendică omniştienţa şi omniprezenţa pentru sine (ştiu că nu există Dumnezeu nicăieri în univers) şi neagă cea mai limpede dovadă.
37

Evoluţia este un principiu esenţial al sistemului lumii. Omul ştie că, dacă există un Dumnezeu - Creator, atunci este responsabil faţă de El, şi un astfel de gând este absolut inacceptabil. Deoarece el nu vrea să-L reţină pe Dumnezeu în ştiinţa sa, el aderă la teoria evoluţiei, spunând că, de fapt, nimicul a creţ ceva din nimic, că poţi avea un proiect fără proiectant. Este iraţional!
Psihologia lumii încearcă să explice comportamentul uman, dar este de neclintit prin refuzul de a recunoaşte existenţa păcatului original. Este imposibil de explicat de ce oamenii acţionează aşa cum o fac, decât dacă acceptăm că sunt păcătoşi prin natură şi prin practică. Crima se justifică arătându-i vinovaţi pe părinţi sau mediul înconjurător. Aceasta, desigur, este o încercare de eliminare a responsabilităţii umane. Nu merge. O persoană este influenţată nu numai prin ereditate şi mediul înconjurător, ci chiar mai mult prin propria sa voinţă.
Dumnezeu îi avertizează pe oameni să nu comită diverse păcate, şi schiţează pedepsele care jurmează după neascultare. Omul se aruncă în păcat, suferă urmările, apoi se schimbă şi-L învinovăţeşte pe Dumnezeu. Este exact cum spune Biblia: „Nebunia omului îi suceşte calea, şi apoi cârteşte împotriva Domnului cu inima lui" *{Proverbe 19:3).* Este aceasta o demonstraţie a înţelepciunii - sau corectitudine?
Pe acelaşi pahar au apărut următoarele două autocolante: «Salvaţi balenele»; «Avortul: un drept al femeii».
Puştile de jucărie sunt în afara legii în San Francisco, dar cele adevărate nu.
Televiziunea îi învaţă pe oameni cum să comită crime reuşite, apoi societatea îi pedepseşte când o fac.
Unui ucigaş i s-a permis să se apere pledând ca fiind lipsit de discernământ, pentru că mâncase prea multe semipreparate. A primit o sentinţă redusă.
Guvernul Statelor Unite subvenţionează cultivarea tutunului, apoi le cere producătorilor de ţigări să avertizeze consumatorii că ţigările pot fi dăunătoare sănătăţii.

Alcoolimsul este acum recunoscut de lume ca o boală. Este unica boală care se contractează printr-un act de voinţă, vândută în sticle, dată ca şi cadou, impozitată de Guvern, creează dependenţă şi-1 ţine pe pacient în afara cerului.
Mii de dolari se cheltuiesc pentru a salva de la dispariţie bufniţele nordice şi melcii, în timp ce milioane de copii nenăscuţi sunt omorâţi prin avorturi.
Crăciunul se sărbătoreşte pe plan naţional, dar colinzile de Crăciun sunt interzise în multe şcoli publice.
Disciplinrea copiilor este dezaprobată, apoi părinţii se întreabă de ce se sălbăticesc. Timp de mai mulţi ani, cartea Doctorului Benjamin Spock „îngrijirea copilului şi a nou-născutului" a fost tratată ca o Biblie de către generaţii de părinţi. Ani mai târziu, el a admis că atât el, cât şi alţi „experţi" au fost scoşi vinovaţi pentru copiii rău crescuţi din zilele noastre. El a spus: „Neputinţa de a fi fermi, este, după părerea mea, problema cea mai comună a părinţilor din America de azi. Docilitatea părinţilor încurajează copiii să devină mai insuportabili şi mai morocănoşi. Aceasta face neplăcerea de neevitat".[19] Părinţii s-ar fi putut feri de multe dureri de cap dacă ar fi urmat cartea Proverbelor în locul cărţii lui Spock.
Profesorilor nu li se permite să dea o aspirină unui elev fără acordul părinţilor lui, nici să-i ducă pe copii într-o excursie, dar adesea fete adolescente pot să facă un avort în mod legal, fără cunoştinţa părinţilor.
De câte ori se produce un accident catastrofal, guvernul numeşte o comisie pentru a investiga cauza. Aceasta este deseori o încercare de a distrage atenţia de la o omisiune a aplicării regulilor de securitate. S-ar fi putut salva bani şi vieţi prin luarea unei măsuri preventive.
Statele Unite au cheltuit o jumătate de milion de dolari pentru a studia efectul fumului de ţigară asupra câinilor, şi 19 milioane pentru a vedea dacă râgâitul vacilor şi al altor vite dăunează ozonului.
38
39

11
Modus operandi

Să ne gândim acuma la metodele folosite în general de către sistemul lumii. Este lucru obişnuit să-i ajuţi pe cei care te ajută. Să-i persecuţi pe rebeli. Să-ţi iei revanşa, dinte pentru dinte. Să te foloseşti de violenţă dacă este nevoie. Să faci cât mai puţin pentru o cât mai mare recompensă. Să manifeşti favoritisme. Să împărţi potrivit lăcomiei *{Matei 20:1-16).* Să-i întreci pe alţii dintr-un spirit de competiţie *{Iacov 3:14-16).* Să recurgi la escrocherie, mită, corupţie.
Nu este la fel în împărăţia lui Cristos. Aici tu îi ajuţi pe cei care nu pot să-ţi răsplătească *{Luca 14:12-14).* în timp ce suferi de dragul dreptăţii *{1 Petru 2:20)* tu arăţi dragoste tuturor *{Romani 13:8).* Răsplăteşti răul cu bine *{Romani 12:20; 1 Tesaloniceni. 5:15).* Eşti tolerant, întorcând celălalt obraz *{Luca 6:27-29).* Parcurgi a doua milă *{Matei 5:41* Arăţi bunătate tuturor, faci bine tuturor oamenilor *{Galateni 6:10).* împărţi după nevoie, nu lăcomie *{Matei 20:1-16).* Preferi cooperarea în locul competiţiei *{1 Corinteni 12:25).* Şi eşti foarte cinstit, refuzând să te laşi în voia oricărei practici dubioase *{Romani 14:17).*
40

12 Armele luptei noastre

Lumea foloseşte arme carnale. Aici nu ne limităm la puşti, tancuri, vase de război şi bombardiere. Banii sunt adesea utilizaţi ca şi o armă carnală: lumea crede că banii reprezintă un răspuns la orice, şi că fiecare om îşi are preţul său. Reclama se poate folosi ca o armă carnală. Linguşirea este un instrument obişnuit. Şi manipularea psihologică a lumii.
Permiteţi-mi să menţionez cinci bombe eficiente din armura creştină, toate dătătoare de viaţă, nu de moarte.
Este vorba de dragoste *{Luca 6:27-35).* Nu trebuie să se confunde cu afecţiunea naturală. Oricine are acest lucru; nu există nimic deosebit în ea. Dragostea creştină este supranaturală, o

dragoste care se poate arăta numai prin puterea Duhului Sfânt. Coboară spre ceea ce este neplăcut şi de neiubit. Dă cu împrumut şi nu aşteaptă nimic în schimb. întoarce celălalt obraz şi parcurge a doua milă pe jos, Se împarte cu generozitate duşmanilor. Se poartă cu alţii aşa cum ar vrea ca alţii să se poarte cu el. Oamenii lumii nu pot sta în faţa unui astfel de baraj. Rugăciunea este o armă *{Efeseni 6:18).* Poate să-L mişte pe Dumnezeu să facă lucruri pe care El nu le-ar fi făcut altfel *{Iacov 4:2).* Poate schimba destinul naţiunilor. Omul nu poate ajunge niciodată mai aproape de omnipotenţă decât atunci când se roagă în numele Domnului Isus. Lumea poate face legi împotriva predicării Evangheliei, dar nu există modalitate prin care să oprească rugăciunea. Ronald Dunn a spus: „Rugăciunea de mijlocire este arma secretă a împărăţiei secrete. Primii creştini au ştiut aceasta, şi

refuzând să se aplece în faţa lui Caesar, ei s-au rugat pentru el. Este remarcabil că atât Pavel, cât şi Petru i-au sfătuit pe cititorii lor să se roage şi să-i cinstească pe cei care i-au persecutat în mod sângeros - împărat *(1 Timotei 2:1,2; 1 Petru 2:17)"*[20].

Biblia este o armă. Ca nici o altă carte, această sabie a Duhului este vie, puternică şi mai ascuţită decât orice sabie de oţel *(Evrei 4:12).* Poate lumina cel mai întunecat suflet. Poate să-1 împingă pe cel mai lipsit de evlavie om la condamnarea profundă a păcatului. Poate aduce naşterea din nou pentru cel pierdut, cel fără ajutor şi fără speranţă. Poate să aducă frumuseţe cenuşii, ulei de bucurie în doliu şi hainele laudei în duhul împovărat *(Isaia 61:3).*

O altă armă este o viaţă ca a lui Cristos. O astfel de viaţă este un fapt împotriva căruia oamenii nu pot aduce argumente *(Fapte 4:14).* Una e să citeşti adevărul într-o carte sau broşură, si alta este să citeşti adevărul făcut carne într-o viaţă umană. S-ar putea ca oamenilor lumii să nu le placă (le aduce condamnare), dar ei niciodată nu vor uita.

Credinţa este o armă care învinge lumea (/ *Ioan 5:4).* Face vizibil ceea ce este invizibil şi viitorul prezent. Se alimentează cu probleme şi nu este împiedecată de imposibilităţi. Câştigă bătălii, răstoarnă împărăţii, îi ocroteşte pe credincioşi de lei şi foc. Poate să mişte munţi, să sece o mare şi să dea viaţă mortului.

Toate armele creştinului sunt spirituale, nu carnale; puternice, nu neputincioase. în comparaţie, armele lumii sunt arme de jucărie.

42

13 Onorurile goale ale lumii

Lumea motivează oamenii cu uniforme strălucitoare şi cu onoruri cum ar fi plachete, diplome, panglici, medalii, titluri, trofee, cupe care trec din mână în mână. Odată, Napoleon a înălţat o bucată de panglică şi a spus: „Cu asta am putut să construiesc o împărăţie".

Pentru bani omul va lucra neobosit, va călători fără încetare, îşi va pune în pericol sănătatea, îşi va neglija familia, îşi va sacrifica cei mai buni ani din viaţă pentru o corporaţie fără nume, numai pentru a fi concediat când nu mai este nevoie de el sau când puterile încep să-i scadă. El îşi va forţa corpul până la limită, cu scopul de a obţine faimă atletică. Pentru un titlu prestigios, el nu va considera nici un sacrificiu ca fiind prea mare. Ce nu va face pentru a-şi vedea numele într-un jurnal profesional sau în ziarul local?!

Toate onorurile lumii sunt goale. Sunt repede uitate şi sunt lipsite de orice valoare trainică. Spurgeon a spus că „lumea plăteşte într-adevăr cu zgârcenie. Ce va face lumea pentru cei pe care-i iubeşte cel mai mult? După ce a făcut tot ce poate fi făcut, ultima resursă a lumii este de a-i da omului un titlu (şi ce este acesta?). Şi apoi îi dă un stâlp înalt şi-1 aşază acolo sus ca să sufere toate intemperiile, pentru a fi expus fără milă la orice furtună; şi el stă acolo pentru ca nebunii să se uite la el cu insistenţă, unul dintre oameni mari ai lumii răsplătit în piatră. Cu aceasta răsplăteşte lumea din inima sa, deoarece din aşa ceva este confecţionată inima lumii."[21]

43

14 Onoruri care contează

„Lumea plăteşte meschin şi cu zgârcenie, dar aţi auzit vreodată pe vreun creştin să se plângă în acest fel de Stăpânul său? «Nu», se va spune, „deoarece atunci când eu II slujesc pe

Cristos, simt că lucrarea mea pentru Cristos este plata mea. îmi dă bucurie pe pământ, cu o plenitudine de fericire în viitor. Oh, Cristos este un stăpân care plăteşte bine!... Cel care-L slujeşte pe Cristos poate primi puţin aur şi argint, ceea ce lumea consideră ca şi preţios, dar el va primi un aur şi un argint care nu se vor topi niciodată în ultimul foc de rafinare, care va străluci printre lucrurile preţioase ale nemuririi din veşnicie. Lumea plăteşte meschin şi cu zgârcenie, dar Cristos nu face la fel."[22]

Creştinul vede dincolo de inutilitatea onorurilor pământeşti. „Dacă noi suntem ai Lui, nu avem de-a face cu nimic din acestea, nici măcar cu cea mai mică fărâmă a gloriei pământeşti. Fiţi siguri, că ele aduc doar necinste pentru copilul lui Dumnezeu. Nu merită ceea ce lumea poate premia. De ce le-am vrea? Nu sunt toate lucrurile ale noastre? Oare nu îi vom judeca noi pe oameni - chiar şi pe îngeri? Nu insist asupra faptului că aceste obiecte prezente adesea poartă chiar pecetea lipsei lor de importanţă şi de merit, nici că înţelepţii lor mărturisesc că bucuria ţi-o dă fuga după vânat, nu vânatul în sine. De ce să nu se ştie că, până şi „o panglică" este o recompensă suficientă pentru eforturile de o viaţă ale unui om! In alte privinţe aceştia sunt oameni corecţi. Ce n-ar face sau n-ar îndura cei mai bogaţi sau cei mai nobili pentru o jartieră (emblema unei Ordini Britanice)[23].

44

[redacted]

Amy Carmichael, o îndrăzneaţă misionară în India, „n-a râvnit alt loc pe pământ decât praful de la picioarele Crucii". In ianuarie 1919, ea împreună cu alţii, a fost înştiinţată că va primi o medalie de onoare de la regele Angliei. A trimis un refuz politicos, spunând: „Mă deranjează faptul să am parte de o experienţă atât de diferită de a Aceluia care a fost atât de dispreţuit şi respins, fără onoruri amabile."[24] După încercări extreme de convingere, a acceptat în cele din urmă să accepte, dar nu s-a dus la Madras pentru ceremonie.

Baronul von Welz, un moşier bogat din Olanda, a fost copleşit de dragoste pentru Domnul Isus şi de o dorinţă de a răspândi Evanghelia până la moarte. Aîncetat să-şi iubească titlul şi comorile, şi s-a dus ca şi misionar în Guineea germană. înainte de a pleca, el a spus:

La ce-mi foloseşte titlul de „născut bine" când m-am născut din nou în Cristos? La ce bun titlul de „domn" în timp ce dorinţa mea este de a fi servitorul Lui? La ce bun să fiu numit „Alteţa voastră", când în orice moment eu am nevoie de îndurarea, sprijinul şi ajutorul lui Dumnezeu? La o parte cu toate aceste vanităţi pe care le voi depune la picioarele lui Isus, cel mai drag Domn, ca eu să n-am nici o opreliştе în a-L servi aşa cum trebuie.[25]

William Kelly este un alt caz similar. Când nepotul său s-a dus la universitate, profesorii lui au fost impresionaţi de cunoştinţele sale de limbă greacă. Când acesta a fost întrebat asupra acestui fapt, nepotul a explicat că a fost învăţat de către unchiul său, William Kelly. Mai târziu, când a apărut un post vacant la Facultatea de greacă, o delegaţie 1-a vizitat pe Kelly şi 1-a invitat să ia postul. Ei n-au putut înţelege motivul refuzului său. în cele din urmă, cineva a spus exasperat: „Care-i treaba, domnule Kelly, nu vrei să-ţi faci un nume în această lume?" El a răspuns simplu: „Care lume, domnilor?"

Dave Hunt a spus: „Pentru creştini ar fi o negare a Domnului lor, dacă s-ar încălzi în popularitatea şi onorurile pe care lumea de acum le-ar putea acorda. Asta nu înseamnă că un creştin n-ar trebui să aibă niciodată succes în afaceri, ştiinţă, domeniul academic,

45

sport, etc. într-adevăr, creştinii ar trebui să fie cei mai buni în tot ceea ce fac. Dar îndemânarea lor, talentul şi eforturile silitoare sunt cheltuite pentru gloria lui Dumnezeu, nu pentru ei înşişi. Această lume nu are nici o atracţie pentru credincioşi; ei nici n-o iubesc, nici n-o aplaudă. Ei nu sunt abătuţi de la cursa în care trebuie să alerge *(1 Corinteni 9:24-27, 2 Timotei 4:7, 8)* nici de criticile lumii sau de felicitările ei. Ei ştiu că, în cele din urmă, nimic nu contează cu excepţia părerii lui Dumnezeu despre ei."[26]

într-un sens foarte real, slujirea lui Cristos este egală cu recompensa. îmi amintesc de o femeie care a arătat spre câinele ei şi a spus: „Acest câine nu vrea decât două lucruri. Vrea să

ştie ce vreau eu ca el să facă, şi vrea să facă acel lucru". Un dresor de câini ciobăneşti a spus: „Nu trebuie să-i recompensezi pe aceşti câini. Este suficient pentru ei să fie afară pe colini, ascultând fluieratul ciobanului." Dar există alte recompense pentru credincios. Sunt coroanele de la sfârşitul călătoriei - cununa gloriei, a dreptăţii şi a vieţii. Şi cea mai bună dintre toate este cea a Mântuitorului „Bine, rob bun şi credincios... Intră în bucuria Stăpânului tău" *(Matei 25:23).*

Michael Griffith întreabă: „Ce va trebui să arătăm pentru viaţa noastră? Va fi măsurată prin micile recompense şi succese ale vieţii, prin câteva certificate de studiu, câteva cupe de argint care să indice îndemânarea atletică, câteva medalii, câteva articole din ziare, promovare în activitatea noastră profesională, un statut în comunitatea noastră, un ceas de prezentare la pensie, un necrolog şi funeralii bine organizate? Atât va fi însemnat toată viaţa noastră?"[27]

John Sung, evanghelistul chinez, se întorcea acasă după un doctorat în Statele Unite. Când vaporul era spre sfârşitul călătoriei sale, el a coborât în cabina sa, şi-a adunat diplomele, medaliile şi cheile sale de fraternitate, şi le-a aruncat peste bord... Câteva zile mai târziu, el a avut un vis în care s-a văzut el însuşi într-un sicriu, îmbrăcat în haină academică, ţinând în mână o diplomă. A auzit o voce care-i spunea: „John Sung a murit - a murit pentru lume". Când corpul a început să arate semne de reînviere, îngerii
din cer au început să plângă. John a spus: „Nu plângeţi îngerilor! Voi rămâne mort pentru lume". Tot restul vieţii sale, el a îndeplinit această hotărâre".[28]

„Aceştia sunt pelerinii... ei nu sunt atraşi de drepturile regale şi de glorii; nici de onoruri şi recompense; nici de plăcerile şi îngăduinţele oamenilor. Ei sunt copiii unui tărâm sublim, membrii unui imperiu mai mare, burghezii unui oraş mai nobil decât oricare altul deasupra căruia va fi răsărit soarele. Străinii ar putea să-1 fure pe un englez de toţi banii săi; dar el poate să-i piardă şi dacă tot capitalul îi este bine administrat de Banca Angliei. Cum poate un ducat dintr-o principat neînsemnat să prezinte atracţie pentru un vlăstar al unui imperiu, care trece în grabă prin acest teritoriu mărunt, atât de repede cât aburul şi averea îl pot duce pentru a-şi primi autoritatea supremă asupra unei monarhii puternice? Pelerinul nu are altă dorinţă decât să treacă repede pe drumul ales spre casa lui - o pistă bine bătătorită de-a lungul veacurilor - îndeplinindu-şi datoriile, satisfăcând cererile, şi îndeplinind cu credinţă toate responsabilităţile ce îi revin, dar mereu amintindu-şi că aici nu are nici o cetate permanentă şi că se află în căutare de
una care va să vină."[29]

A fi copilul lui Dumnezeu este o onoare mult mai mare decât orice altceva ce poate să-ţi ofere lumea.

15 Omul lumii

Cetăţeanul ideal al lumii este o persoană cu bani, putere şi cu o personalitate scânteietoare. Din punct de vedere al caracterizării, el este mândru şi arogant. Nu este străin de invidie şi conflict. în hotărârea sa de a se îmbogăţi, el devine intolerant faţă de orice rival sau competitor. Când este vorba de a face bani, integritatea sa este luată de vânt; doreşte să facă compromisuri şi recurge până la practici lipsite de etică. Trăieşte pentru a-şi satisface poftele naturale; în acest domeniu, reuniunile şi alte adunări sunt plicticoase dacă nu sunt stropite cu alcool. Sub costumul său imaculat poate sta ascunsă o viaţă de necurăţie. Are o soţie şi un cămin şi o amantă afară. Viaţa gândurilor lui este murdărită, morala sa este stricată. Conversaţia este presărată cu expresii lipsite de respect şi cu limbajul străzii. Ceilalţi oameni au valoare numai când se pot „folosi" de ei. în ceea ce priveşte temperamentul, siguranţa sa este scurtă. A mărturisi că a greşit înseamnă pentru el slăbiciune, a-i ierta pe alţii este străin de el. într-un cuvânt, nu reuşeşte să se ridice deasupra cărnii şi a sângelui.

r

Omul lumii merge după vedere, nu credinţă. Pentru el, a crede înseamnă a vedea. Judecă după aparenţele exterioare. Pentru el frumuseţea înseamnă „moneda de aur a vredniciei omului." Dr. James Dobson scrie că „Frumuseţea fizica este atributul personal cel mai valoros în

cultura noastră... Astfel, un copil frumos este preferat de către adulţi faţă de unul cu o figură ştearsă. Profesorii au intenţia de a le da note mai bune copiilor atractivi. Copiii drăguţi sunt mai puţin disciplinaţi decât ceilalţi. Copiii care
48
rămân acasă sunt mult mai supuşi învinovăţirii pentru fapte rele. Şi această formă de descriminare continuă de-a lungul adolescenţei până în viaţa adultă. J.P. Phillips oferă următoarea versiune a fericirilor, după felul cum este practicată de oamenii lumii:
Ferice de cei arivişti; căci ei avansează în lume.
Ferice de cei tari de caracter; căci ei nu lasă niciodată ca viaţa să-i rănească. Ferice de cei care se plâng; deoarece în cele din urmă ajung pe drumul lor. Ferice de cei plictisiţi; căci ei niciodată nu se vor preocupa de păcatele lor. Ferice de cei care sunt paznici de sclavi; căci ei obţin rezultate. Ferice de oamenii pricepuţi ai lumii; căci ei îşi cunosc drumul. Ferice de cei care creează necazuri; căci oamenii îi bagă în seamă. "[31]
49

16 Omul lui Dumnezeu

Isus a descris cetăţeanul ideal al împărăţiei Sale în fericiri. El este sărac în duh, jeleşte, este înfometat după dreptate, milos, curat în inimă, făcător de pace şi îndelung răbdător în persecuţie *(Matei 5:3-12).* în slujirea Sa publică, Domnul le vorbea totdeauna despre toţi urmaşii Lui ca despre ultimii, cei mai de jos, cei mai mici, mai săraci şi fără moştenire (vezi *Iacov 2:5).* Omul lui Dumnezeu este dintr-o altă lume, o enigmă pentru prietenii lui nemântuiţi. Prin cuvintele şi faptele sale, el face lumea să se gândească la Cristos. Este blând, manierat şi atent. Niciodată nu se răzbună, el este gata să-i ierte pe cei care i-au greşit. în viaţa lui nu există parţialitate, ipocrizie, necinste sau imoralitate. Poate vorbi fără să înjure, se poate distra fără alcool. Pentru el a trăi, înseamnă Cristos şi a muri înseamnă câştig.
Copilul lui Dumnezeu merge ghidat de credinţă, şi nu prin vedere (2 *Corinteni 5:7).* Deoarece priveşte prin ochii credinţei, îşi doreşte mai mult o adunare de rugăciune decât un joc de baseball; lucrarea unui bătrân din biserică este mai importantă decât preşedinţia Statelor Unite; un misionar obscur contează mai mult decât cei mai prestigioşi oameni de afaceri; studiul Bibliei este mai plăcut decât un film documentar la televizor; biserica este mult mai importantă pentru Dumnezeu decât cel mai mare imperiu. Când o persoană merge prin credinţă, el va face pentru Cristos ceea ce niciodată n-ar face pentru dolari. Pentru el, a crede înseamnă a vedea. El judecă după judecată dreaptă, nu după ceea ce se vede.
Mediile creştine au prioritate în faţa unui sportiv, a unei actriţe, a unui om de afaceri bogat sau a unui politician care se presupune
că este creştin. Aceşti noi creştini lumeşti, de cele mai multe ori imaturi, fac paradă şi se laudă la posturile creştine - şi sunt prezentaţi bisericii ca şi nişte eroi ai credinţei, modele pentru tineret - iar creştinii aclamă „mărturiile" lor. Şi totuşi, misionarul evlavios, umil, matur în credinţă, care I-a rămas fidel lui Cristos de-a lungul deceniilor de lipsuri, tentaţii, greutăţi şi pericol, şi care a câştigat suflete în domenii dificile de lucru, abia dacă poate să atragă atenţia asupra lui. Evident, creştinul obişnuit admira succesul lumesc mult mai mult decât evlavia. Ceva nu este în regulă.[32]
50
51

17

Dar în ceea ce priveşte domeniul social?

în ultimii ani câţiva dintre lideri creştini de marcă i-au criticat fără ascunzişuri pe evanghelici pentru faptul că nu s-au implicat în programele sociale pentru îmbunătăţirea lumii. Impresia pe care ei "o lasă este că cei credincioşi sunt nişte obscurantişti religioşi, care se mulţumesc să predice Evanghelia în timp ce lumea se duce de râpă. Creştinii ar trebui să fie mai interesaţi

de corpurile lor decât de sufletele lor. Cum pot ei să se aştepte ca oamenii înfometaţi, oprimaţi, să fie interesaţi de un mesaj care oferă plăcinta în cer dar nu acum? Aşa că se emite acuzarea.
Care este răspunsul la acest tip de sarcină?
Nimeni nu neagă nici un moment faptul că creştinii ar trebui să caute uşurarea suferinţei şi a nevoii umane. Domnul Isus este exemplul nostru. El s-a dus dintr-un loc în altul să facă bine, să-i vindece pe toţi cei oprimaţi de diavol, să-i facă bine pe cei bolnavi, să redea vedere orbilor şi să hrănească mulţimea. în povestea bunului Samaritean el nu a lăsat nici o umbră de îndoială cu privire la obligaţia noastră faţă de vecini, adică oricine este în nevoie. De fapt, creştinii s-au aflat mereu în fruntea programelor de caritate, cum ar fi spitalele, orfelinatele, misiuni şi instituţii educaţionale. O dată spuse toate acestea, nu trebuie să uităm niciodată că prioritatea creştinului este Evanghelia *(Matei 28:19-20).* Scopul prezent al lui Dumnezeu nu este îmbunătăţirea lumii. Ci mai degrabă să aleagă un popor dintre toate naţiunile un popor care să-I poarte Numele *(Fapte 15:14).* Dacă urmează să lucrăm cu Domnul, atunci acesta trebuie să fie şi scopul nostru.
52
Evanghelia este unica soluţie pentru problemele omului. Nevoile sale spirituale sunt mult mai mari decât nevoile sale fizice sau sociale. Rădăcina necazului său este păcatul, şi numai Evanghelia se ocupă de asta. Cele mai multe remedii umane nu sunt decât nişte pansamente. După cum spunea Ieremia: „Căci au vindecat în chip uşuratic rana fiicei poporului Meu!" *(Ieremia 8:11).*
Este adevărat că Evanghelia are implicaţii sociale. în contextul vieţilor noastre zilnice , noi trebuie să facem ceea ce este bine tuturor oamenilor, să le dăm de mâncare celor flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să arătăm milă faţă de cei bolnavi, să-i vizităm pe cei din închisoare. Dar istoric vorbind, bisericile şi organizaţiile creştine care activează în domeniul programelor umanitare termină prin a reduce importanţa Evangheliei. Implicarea socială nu trebuie niciodată să surclaseze prioritatea noastră numărul unu.
Trebuie să ne reamintim nouă înşine continuu că îmbunătăţirea lumii nu este chemarea noastră. Nu suntem meniţi să transformăm lumea într-un loc mai bun de trăit. Linia de fond este regenerarea, nu reformarea. Sistemul lumesc se află sub blestemul lui Dumnezeu, de ce să lucrăm atunci împotriva lui Dumnezeu?
Mai mult, noi nu avem un mandat biblic de a ne alătura necredincioşilor în încercarea de a face lumea dreaptă. Mărturia Scripturii este contrariul. Ascultaţi! „Cum de ai ajutat pe cel rău şi ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul?" (2 *Cronici 19:2b).* „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiţi?" *(Amos 3:3).* „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincişi. Căci ce legătură este între dreptate şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Şi ce înţelegere poate fi între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios?" (2 *Corinteni 6:14).*
Creştinii care intenţionează să se implice în îndreptarea abuzurilor ar trebui să aibă o perspectivă biblică. Iată câteva exemple:
Campaniile împotriva războiului. Demonstraţiile pentru pace sunt un exerciţiu în zadar. Cu două mii de ani în urmă, lumea 1-a respins pe Prinţul Păcii şi 1-a ţintuit în cuie pe crucea unui răufăcător. De atunci încoace, această planetă nu a fost niciodată fără războaie. Şi nu va fi
53
niciodată pace până când Domnul Isus nu se va întoarce şi îşi va stabili împărăţia Sa. Omul nu ştie cum să facă pace. Conflictul este specific naturii umane decăzute. Pacea este de dorit, dar nu se poate obţine în condiţiile prezente. Toate demersurile pentru pace, autocolantele, panourile publicitare nu vor schimba acest lucru. Sunt toate o risipă de timp şi bani.
Programele mondiale de ajutorare cu alimente. Cine ar avea curajul să descurajeze ajutorarea în grabă a victimelor foametei sau vreunei, catastrofei? Decenţa şi compasiunea umană o impun. Dar adevărul care deranjează este că, deşi oamenii dintr-o anumită parte a lumii suferă de foame, în lume nu există criză de alimente. Problema este falsa religie şi lăcomia umană. Una dintre religiile false, de exemplu, interzice mâncarea cărnii. Oamenii mor în timp ce „vacile sacre" hoinăresc pe câmp, trăind de pe urma săracilor. Guvernele străine trimit cereale, dar şobolanii le mănâncă mai mult decât oamenii, pentru că oamenii nu vor să

omoare şobolanii. Apoi există problema distribuţiei. Lăcomia umană sustrage mâncarea de la cei care au nevoie de ea. Fură aprovizionările de la minorităţile etnice dispreţuite şi de la cei care se află de partea greşită a gardului religios sau politic. Nu se vrea distribuţia liberă a mâncării, deoarece ar prejudicia afacerilor. Numai Evanghelia atacă religia falsă şi lăcomia umană. De aceea Cristos este răspunsul la necesitatea lumii.

După cum am spus, credincioşii au fost totdeauna în fruntea eforturilor umanitare. Ei răspund la cazurile reale de necesitate. Ei se grăbesc să trimită ajutor în timp de foamete; creştinii se cuvin să facă acest lucru. Problema apare atunci când aceasta devine activitatea majoră şi înăbuşă Evanghelia. în vremuri normale există o mulţime de oameni care să aducă mângâiere. Isus a spus: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii, iar tu du-te şi vesteşte împărăţia lui Dumnezeu" *(Luca 9:60).*

Campaniile anti-avort. Nu încape îndoială că avortul este o crimă. Nu încape îndoială că militanţii pentru viaţă sunt sinceri şi adesea vor să îndure închisoare pentru cauză. Dar aici există un alt caz unde ce este bun este duşmanul lucrului cel mai bun. Pichetările nu o împiedică pe o femeie care încearcă să scape de fătul ei nenăscut. Demonstraţiile

împotriva avortului nu schimbă natura urhană. N-ar fi mai bine să se petreacă timpul predicând Evanghelia şi mărturisind pentru Cristos? Este o treabă de priorităţi.

Serviciul militar. în ceea ce priveşte serviciul militar, există puternice argumente pro şi contra. A-i omorî pe alţii este contrariul învăţăturii şi spiritului lui Cristos. El a spus „împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat... " *(Ioan 18:36).* El a mai spus, „Toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri" *(Matei 26:52).* Pe de altă parte, este într-adevăr dorinţa lui Dumnezeu ca forţele armate să fie fără sare şi lumină, fără nici o mărturie creştină? Sunt cei care poartă arme mai vinovaţi decât cei care confecţionează uniforme, arme sau orice altceva care contribuie la efortul războiului? Şi ce se poate spune despre ofiţerii de poliţie care poartă arme şi care sunt recunoscuţi ca şi slujitori ai lui Dumnezeu? *(Romani 13:4).* Dacă ar fi să ne apărăm soţia şi copiii de un intrus, de ce n-am face-o la nivel naţional? După cum am spus, există argumente de ambele părţi. într-o astfel de situaţie, ce trebuie să facă un creştin? Răspunsul meu este că, dacă este pus în faţa situaţiei de a sluji forţelor armate, ar trebui să meargăîn faţa Domnului şi să ceară o indicaţie clară despre dorinţa lui Dumnezeu pentru el în această situaţie deosebită. S-ar putea întâmpla ca Domnul să-1 conducă ca să devină un observator conştient, să participe ca şi non-combatant, sau să se înroleze cu scopul nu de a omorî, ci de a servi drept misionar pentru cei care sunt în faţa morţii. Nu se poate nega faptul că milităria este unul dintre domeniile misionare cele mai mari din lume. Dacă Dumnezeu conduce pe cineva spre forţele armate, cei care stau comod acasă n-ar trebui să arunce de sus priviri pacifiste judecându-1. Şi nimeni nu ar trebui să-i judece pe cei care sunt doar observatori sau non-combatanţi.

Nesupunerea civilă. Un creştin nu este niciodată justificat dacă nu se supune civic. Prima sa obligaţie este de a respecta cârmuirea umană. Dar desigur că există o limită. Dacă guvernul îi cere să nu-L urmeze pe Cristos, atunci el trebuie să refuze. Chiar şi în această situaţie, el nu se ridică împotriva autorităţii. în schimb, suportă bucuros pedeapsa pentru un astfel de refuz.

18 Concluzii

Două împărăţii, dar lumi diferite! Nici nu s-ar putea să fie mai opuse! Una este imperiul răului, cealată este tărâmul sfinţeniei. Una este superficială, falsă şi ostentativă. Cealaltă este tărâmul realităţii.

Cristos a murit pentru a ne elibera de lumea rea de acum *(Galateni 1:4).* „Atât de periculoasă este această epocă în tentaţiile sale, şi atât de îngrozitoare în judecăţile care vin o dată cu ea, încât unul dintre scopurile măreţe ale întregii misiuni ale Domnului a fost de a ne elibera de aceasta; şi cei care trăiesc în ea, dar care nu sunt din ea sunt ca şi călătorii de pe vârful unui munte, sau ca Moise pe Pisga, ei văd lucruri în relaţiile lor; ei compară deşertul cu ţinutul făgăduinţei, veacul rău de acum cu veacul viitor de slavă, şi degustă veacul care va veni, având un mare dezgust faţă de veacul de acum"[33]-

Lumea este crucificată faţă de noi şi noi faţă de lume *(Galateni 6:14).* Crucea este toată gloria noastră. Este pură nebunie ca un creştin să-si consacre cei mai buni ani ai vieţii sale căutărilor lumeşti, şi apoi sa-şi ofere sfârşitul distrus al unei cariere zădărnicite Domnului. Thomas H. Gill a descris-o foarte bine:

Nu mi-aş da lumii inima, Şi apoi să profesez dragostea Ta; N-aş simţi puterea mea cum pleacă, Şi apoi să dovedesc că sunt în slujba Ta.

N-aş merge cu entuziasm înaripat în peregrinări prin lume; Nici urca colina cerească încet, cu picioare obosite.

Oh, alege-mă în timpul meu de aur, în bucuriile mele dragi să fii părtaş! Ţie îţi dau tinereţea gloriei mele, Plinătatea inimii mele.

Nu trebuie să ne conformăm lumii. Când soldaţii se antrenează, scopul este de a le distruge personalitatea lor civilă împreună cu modelele de gândire şi comportament, şi de a-i remodela după tiparul soldăţesc. în acelaşi fel, Dumnezeu vrea ca noi să aruncăm modelele noastre de gândire lumească şi stilul de nostru de viaţă lumească şi să ne remodeleze după chipul Domnului Isus.

Lumea trece împreună cu poftele ei. A trăi pentru această umbră pasageră este ca şi cum am pune la loc scaunele de pe puntea Titanicului, sau am îndrepta tablourile dintr-o clădire care arde în flăcări. Donald Grey Barnhouse a spus: „Nu trebuie să fim interesaţi de ceea ce este pământesc , deoarece este o civlizaţie condamnată, osândită să fie distrusă de către Domnul pe care ea L-a răstignit. Principiile, ideile, şi metodele vieţii noastre nu se pot amesteca cu cele pământeşti fără a fi alterate sau contaminate".[34]

A.T. Pierson a adăugat:

Dacă citeşti Apocalipsa 17 şi 18, vei vedea că toate lucrurile cu care ne lăudăm - supremaţia noastră comercială, îndemânarea noastră măreaţă, luxul nostru, extravaganţa noastră şi artele noastre fine - sunt toate prezentate în Babilon, care este recunoscut ca şi „măreţ" chiar de către înger însuşi. Dar măreţia lui nu este de la Dumnezeu; şi duce spre pierzanie, nu printr-un atac din exterior, ci prin însăşi putrezicunea sa, dezmembrându-se în final ca şi o coajă de ou crăpată . Mai degrabă ai ieşi din ea, dacă nu vrei să fii acaparat de molimele sale.[35]

56

57

Luther a avut o perspectivă corectă când a afirmat, „Imperiul întregii lumi nu este decât o coajă de aruncat la câini". Aşa că, decizia inimii noastre să fie următoarea:

Ia ce este pământesc, dar dă-mi-Lpe Isus, Toate bucuriile ei nu sunt decât un nume; Dar dragostea Lui rămâne mereu, în acelaşi fel de-a lungul anilor.

Fany Crosby

IN HOC SIGNO

împărăţiile acestei lumi în in şi aur lucitor; Apar, triumfă şi apoi pier Şi dusă este faima lor. împărăţia noastră e divină Şi steagul ei, triumfător. Un slujitor e împăratul ei, Şi-un lemn pe deal, al ei simbol.

- Godfrey Fox Bradby

Note finale

1. *The Ministry ofKeswick,FirstSeries,* Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1063, p. 110
2. *The Boston Herald,* Noiembrie 15,1990.
3. Dr. J. H. Jowett, documentaţie ulterioară nedisponibilă.
4. F.B. Meyer, *The Christ Life for Your Life,* Chicago: Moody Press, n.d., p. 78.
5. The *Best that I Con Be,* Singapore: OMF Books, 1965, pp. 72,73.
6. *Lord ofWhat's Left,* Grand Rapids: Baker Book House, 1982, p. 83.
7. *The Keswick Week,* 1983, p. 154.
8. E. Stanley Jones, *Growing Spiritally,* New York: Abingdon Press, 1953, p 18.
9. *Don't Just Stand There... Pray Something,* Amersham-on-the **Hill,** England: Scripture Press, 1992, p. 57.
10. *Christianity Today,* January 13, 1989, p. 42.

11. *Today's Choices for Tomorrow's Mission,* Grand Rapids: Academie Books, 1988, p. 199.
12. Ronald Dunn, op. cit. pp. 212-213.
13. Dostoievski i-a scris nepoatei sale că el a încercat să descrie o persoană de perfecţiune morală, dar a trebuit să admită că eroul său a avut multe lipsuri. Nimeni nu poate să scrie povestea unei persoane perfecte fără insiparţie divină. Renan spunea: „E nevoie de un Cristos pentru a reinventa un Cristos".
14. *Kingdoms in Conflict,* Grand Rapids: William Morrow / Zondervan Publishing House, 1987, p. 274.
58
59

15. *The Great Evangelical Disaster,* Westchester, IL.: Crossway Books, 1984, p. 142.
16. *The Epistles to the Thessalonians,* New York: George Doran Co.N.d.,p. 161.
17. Ronald Dunn, op. cit., p. 212.
18. Michael Medved, *The Battle Against Beauty and Truth,* Reader's Digest, June 1991, p. 149.
19. *Tâmpa Tribune,* FI., January 22, 1974.
20. Op. cit., p. 64.
21. *Words of Wisdom for Daily Life,* Pasadena, TX. Pilgrim Publications, nd, p. 104.
22. Ibid.
23. William Kelly, documentaţie ulterioară nedisponibilă.
24. Elisabeth Elliot, *The Person Who Influenced Me Most,* Christianity Today, October 7,1983, p. 30.
25. Quoted in *Uplook* Magazine, February-March 1993, p. 18.
26. C.I.B. Bulletin, Bend, Oregon, May, 1991, p 1.
27. Documentaţie ulterioară nedisponibilă.
28. Leslie T. Lyall, John Sung, Chicago: Moody Press, 1954, pp .40,41,47,48.
29. F.B. Meyer, *Abraham, Friend of God,* London: Lakeland, 1974, p. 26.
30. *Hide or Seek*, Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Company, 1974.
31. *Your God is Too Small,* New York: The Macmillan Company, 1958, p. 101.
60
32. C.I.B. Bulletin, Bend, Oregon, May, 1991, p 1.
33. Arthur T. Pierson, *Knowing the Scriptures,* NY: Gospel Publishing House, 1910, p. 87.
34. *Genesis,* Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1973, p. 142.
35. *Christ Our Wisdom from God,* The Ministry of Keswick, First Series, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1963, p. 110.
61

Cărţi disponibile la Lampadarul de Aur -
- Viaţa care se revarsă
- Ce este omul?
- Douăsprezece coşuri pline
- Destinaţi pentru tron
- Schimbaţi în chipul Lui
- Sfinţit pe deplin
- Să ne rugăm
- David Brainerd - un om al rugăciunii
- Ideal şi realitate
- Smerenia - frumuseţea sfinţeniei
- Bătând la uşa lui Dumnezeu
- Cartea Apocalipsei - Studiu
- Suflet şi duh
- Cortul lui David
- Madam Guyon - biografie
- Fericita mea robie
- Dumnezeu i-a creat... bărbat şi femeie
- Hyde - O viaţa de rugăciune
- Cristos - suma tuturor lucrurilor spirituale

- Cine L-a răstignit pe Isus
- Eseuri
- Dumnezeu vorbeşte celui ce ia seama
- Venirea Domnului
- Şezi, umblă, împotriveşte-te
- Nu iubiţi lumea
- Rees Howels - Mijlocitorul
- Despre Dumnezeu şi oameni
- Lumea: teren de joacă sau câmp de luptă
- Viaţa de rugăciune
- Pe urmele Mielului
- Totul pentru gloria Lui
- Şcoala ascultării
- Duhul de înţelepciune şi descoperire
- Predica de pe munte
- Cristos în noi - viaţa eliberatoare
- Omul spiritual
- Comentariul biblic al credinciosului VT
- Comentariul biblic al credinciosului NT
- închinare şi distracţie
- Secretul rugăciunii triumfătoare
- Voi, deci, fiţi gata

-2007

A.B. Simpson T. Austin-Sparks Watchman Nee Paul E. Billheimer Watchman Nee A.B. Simpson Watchman Nee Oswald J. Smith G.H. Lang Andrew Murray Oswald Chambers Watchman Nee Jessie Penn-Lewis John Saunders Jan Johnson Szilâgyi Sândor Richard A Hannes Francis A. McGaw Watchman Nee A.W. Tozer John Saunders A.W. Tozer

Kit Mays, John Saunders Watchman Nee Watchman Nee Norman Grubb A.W. Tozer A.W. Tozer Andrew Murray Georg Steinberger Oswald Chambers Andrew Murray Watchman Nee Oswald Chambers W. Ian Thomas Watchman Nee William MacDonald William MacDonald A.W. Tozer Watchman Nee Lance Lambert

tel

Cărţile pot fi comandate la adresa:

Lampadarul de Aur
str. Aurel Vlaicu 15
410243-Oradea
0359^32 805, tel./fax. 0259-447 442 e-mail: lampadar@rdslink.ro Skype ID: radu_gavrilut